

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 12

18. března 2007

Cena: 6 Kč

MINULOU SOBOTU SE KONALO 78. ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍ RADY

Pobožností na text Matoušova evangelia a písní 106, kterou vedl prof. Jan Blahoslav Lášek, bylo minulou sobotu zahájeno 78. zasedání ústřední rady. Přítomni byli kromě omluveného zástupce pražské diecéze a místopředsedy ústřední rady ing. Karla Rauše všichni členové ústřední rady. Bratr patriarcha v ideovém referátu seznámil s dopisy náboženských obcí, kde se objevil požadavek na svolání sněmu (např. Zlín, Kvasice a řada dalších) a požadavek na odvolání tiskové mluvčí (např. Praha - Krč, Praha - Vršovice a další).

Po projednání byl na návrh bratra patriarchy podle organizačního řádu 32, odst. 3, písm. c) zřízen při ústřední radě poradní právní orgán ve složení: JUDr. Vyskočil, JUDr. Kučera, JUDr. Vošta, JUDr. Palich, JUDr. Kořínková a advokátní kancelář Oswald. S tímto poradním orgánem bude ústřední rada nadále konzultovat možnosti svolání sněmu i dalších právních kroků. Ohledně svolání sněmu přijala ústřední rada toto usnesení: „Ústřední rada bere žádosti náboženských obcí o svolání sněmu na vědomí a bude se touto problematikou po konzultaci s právním poradním orgánem zabývat na příštím zasedání ústřední rady.“

Po vyjádření tiskové mluvčí Mgr. Hany Tonzarové, že v podávání informací o situaci ohledně pražského biskupa Mgr. Karla Bicana nešlo z její strany o špatný úmysl, ale ke zkrácení došlo vlivem "informačního šumu", k němuž došlo mezi ní a médií, přijala ústřední rada toto usnesení: „Ústřední rada projednala stížnost NO Praha - Krč, NO Praha - Vršovice a dalších NO a pozastavuje Mgr. Haně Tonzarové výkon funkce tiskové mluvčí. Děkuje jí za dosavadní vykonávanou práci tiskové mluvčí. Dočasně pověřuje informováním veřejnosti bratra patriarchu.“

K situaci po proběhlém pražském diecézním shromáždění, které Mgr. Kar-

la Bicana neodvolalo z funkce pražského biskupa, se ústřední rada připojila ke stanovisku biskupů, které zveřejňujeme na jiném místě této strany: „Ústřední rada setrvává i přes výsledek hlasování pražského diecézního shromáždění dne 3. 3. 2007 na původním doporučení biskupské rady ze dne 12. 1. 2007 a usnesení ústřední rady ze dne 12. 1. 2007. Vyzýváme a prosíme Mgr. Karla Bicana, aby ze své funkce odstoupil.“ K tomu pražský biskup uvedl, že pro jeho osobu je situace vyřešena pražským diecézním shromážděním, které ho de facto potřetí zvolilo biskupem. Od této chvíle činí odpovědnými za medializaci celého problému a poškozování církve ústřední radu i biskupský sbor.

Zástupce pražské diecéze ing. Václav Mikulecký předal ústřední radě následující písemné vyjádření nadepsané "Rezignace na funkci člena ÚR CČSH": „Vážení členové ústřední rady. Prosím, abyste přijali usnesení, kterým mě zbavíte členství v ústřední radě CČSH. Prohlašuji, že nemohu dále v ústřední radě zastupovat diecézi, která přijala na diecézním shromáždění 3. března 2007 usnesení, kterým rozhodla o setrvání bratra biskupa Karla Bicana ve funkci biskupa. Nemohu se s tímto usnesením ztotožnit! Jistě ale chápete, že zároveň nemohu v ústřední radě podnikat kroky pro odvolání bratra biskupa proti vůli méj diecéze. V situaci, kdy pragmatický přístup řešení problému hříchu vítězí nad mravním principem a navíc se ukazuje, že v tomto světě je to lepší, rozumnější a vhodnější řešení, nejsem schopen pro svoji církev v ústřední radě pracovat.“

Protože podle řádů naší církve je třeba rezignaci řešit v diecézi, která svého zástupce do ústřední rady vyslala, byl připis ing. Václava Mikuleckého vzat pouze na vědomí.

V organizačním referátu, který řídil plzeňský biskup Mgr. Michael Moc, byl mj. projednán příspěv MUDr. Blan-

Ze vzpomínkové akce k 157. výročí narození Tomáše Garrigua Masaryka v Parlamentu ČR - k článku na str. 3

ky Nývltové, kterým je stížnost na průběh pražského diecézního shromáždění. Ústřední rada uložila bratru patriarchovi, aby stížnost byla projednána s právním poradním orgánem ústřední rady a předložena příštímu zasedání ústřední rady. Současně uložila pražské diecézní radě, aby ověřený zápis ze shromáždění a další podklady předala do 25. března 2007.

V právním referátu, který řídil pražský biskup Mgr. Karel Bican, byl mj. schválen prodej pozemku, který patří náboženské obci Benátky nad Jizerou, za podmínky, že získané finanční prostředky budou využity na stavbu farního úřadu.

Ve finančním referátu, který vedl finanční zpravodaj ústřední rady Mgr. Radek Zapletal, byla mj. projednána žádost Ekumenické rady církví o splacení části členského příspěvku ve

výši 71 080 Kč. Ústřední rada rozhodla, že příspěvek zatím splacen nebude, dokud se nevyjasní částky přiznaných státních dotací na rok 2007. V ekumenicko-zahraničním referátu, který řídil brněnský biskup ThDr. Petr Šandera, byla ústřední rada mj. seznámena s průběhem a výsledky zasedání řídicího výboru ERC z 27. února 2007. Z jednání vyplynul požadavek na společnou schůzku členů ústřední rady naší církve a předsednictva ERC s referenty pro jednání se státem. Dále ústřední rada jmenovala za naši církev delegáty do čtrnácti komisí Ekumenické rady církví a uložila jim písemně informovat o průběhu jedno-

tlivých jednání a o důležitých výstupech.

Byla projednána i nabídka odboru pro vnější vztahy zprostředkovat natočení a odvysílání programů o naší církvi v TV Noe. Ústřední rada uložila řediteli úřadu ústřední rady zajistit do příštího zasedání analýzu předložených materiálů tak, aby se ústřední rada mohla problémem kvalifikovaně zabývat.

Protože ERC nabízí možnost levné dopravy i ubytování na evangelickém Kirchentagu 2007 v Kolíně nad Rýnem, doporučuje ústřední rada členům církve, aby nabídky využili.

(red)

Stanovisko biskupů

Dne 9. 3. 2007 se sešla na svém zasedání biskupská rada rozšířená o emeritní biskupy naší církve a společně vyjádřili toto stanovisko:

Setrváváme i přes výsledek hlasování pražského diecézního shromáždění dne 3. 3. 2007 na původním doporučení biskupské rady ze dne 12. 1. 2007 a usnesení ústřední rady ze dne 13. 1. 2007. Vyzýváme a prosíme bratra biskupa Mgr. Karla Bicana, aby ze své funkce odstoupil.

**ThDr. Tomáš Butta, patriarcha
ThDr. Jan Hradil, Th.D., biskup bratislavský
Štěpán Klásek, biskup královéhradecký
Mgr. Michael Moc, biskup plzeňský
ThDr. Petr Šandera, biskup brněnský
Mgr. Jana Šilerová, biskupka olomoucká
Mgr. René Hradský, emeritní biskup pražský
Mgr. Milan Semilský, emeritní biskup plzeňský
Josef Špak, emeritní patriarcha
Mgr. Vratislav Štěpánek, emeritní patriarcha a biskup brněnský
Mgr. Jaromír Tuček, biskup královéhradecký**

V Praze 9. března 2007

K SITUACI PO PRAŽSKÉM DIECÉZNÍM SHROMÁŽDĚNÍ

Stanovisko pražského biskupa

V sobotu 3. března se uskutečnilo na mou žádost a z podnětu Ústřední rady CČSH mimořádné diecézní shromáždění k mému odvolání z úřadu pražského biskupa. Výsledek hlasování je již čtenářům ČZ zřejmý. Pro mě osobně byl jistým překvapením, neboť jsem předpokládal, že v důsledku masivní kampaně mých odpůrců, kteří se na stránkách církevního tisku i v celoplošné mediální rovině po několik měsíců snažili dehonestovat mou osobu, bude konečně hlasování delegátů mimořádného DS výrazně ovlivněno v můj neprospěch. Znovu zdůrazňuji, že na "postu" biskupa opravdu nestavím svou profesní existenci, nikdy jsem nebyl, nejsem a také nebu-

du ovšem ustupovat všelijakým nátlakovým akcím. Možná, že jsem opravdu otrlý až na hranici únosnosti, jak to o mě prohlásil na stránkách ČZ bratr R. Zapletal, kdybych ale neměl dostatečnou míru anetičnosti, skončil bych zcela jistě již dávno v rukou psychiatrů. Celých více než sedm let jsem totiž atakován z různých zdrojů a pramenů, takže pokud bych měl nadání literáta, mohl bych napsat autobiografickou studii s názvem Radosti a utrpení pražského biskupa. Myslím, že pro bulvární typ čtenářů by se mé vzpomínky staly vítaným zpestřením jejich po senzaci dychtících životů. Bylo by rovněž zajímavé např. analyzovat jména na jakési petici, která je inicio-

vána pro mé odstoupení. Jde opravdu o reálné členy naší církve, což je elementární předpoklad pro validitu celé petice, či všelijaké kamarády autorů této podpisové aktivity? Víím také, jakým způsobem se někdy podpisy na lidech vymáhaly! Pro mě osobně není problém sestavit podobnou petici na svou obranu, ale mám podstatnější povinnosti než se zabývat podobným testováním sebe sama.

Pravdou zůstává, že jsem byl v intencích řádů naší církve, tedy již nezvratně, potvrzen v poslání biskupa. Necítím to jako jakési vítězství, vnímám tuto skutečnost v niterné odpovědnosti za svěřenou důvěru. Pokud by se jednalo totiž o samotnou volbu biskupa, byl bych již potřetí zvolen, proto-

Dokončení na str. 3

Program pro důchodce

Co nám přináší léta v důchodu? Jeden sedmdesátiletý muž to vyjádřil takto: „Zaměstnáním důchodce je učit se žít jako člověk bez významu. Jako pan Nikdo. Jste ředitelem ničeho.“ Je to ale pravda? Mohou být zlatá léta našeho života tak zlá?

Lékaři říkají, že alkoholismus je rostoucí problémem mezi starými důchodci. Uzavírají svoje pozorování tím, že prý starší lidé mají hodně volného času a nespotřebované energie. Tím se cítí nepotřební. Někteří důchodci cítí, že jediná věc, co jim zůstává, je čekat, až ztratí zdraví, svého druha a nakonec i svůj život.

Ale dost pesimismu! Křesťan, který odchází do důchodu, nemusí vůbec mít takové pocity neužitečnosti ani žádné obavy. Bůh má své plány i pro svoje "věkem zralé" lidi. V knize Přísloví se mluví o tom, že věk staroby je "korunou slávy".

Titus nám zase říká, že starší mají za úlohu být dobrým příkladem mladším. Musejí snášet omezení svého slábnoucího těla proto, aby mohli být učitelé a příkladem spravedlivého způsobu života. V protikladu s těmi, kteří se dívají na svůj věk důchodců jako na nečinné chození od ničeho k ničemu, starší křesťané musejí pokračovat v odevzdávání svých zkušeností, času a energie svým bližním, a tím sloužit Pánu Bohu. Svoji cenu a odměnu nacházejí v uspokojivé práci pro Pána s vědomím Jeho stálé přítomnosti.

Jste už v důchodu? Sláva Pánu Bohu! Hleďte kupředu na smysl a důvod, pro který vás zde ještě Pán nechává, abyste kráčeli a spolupracovali s ním až do konce, na své cestě do nebeského domova.

-czka

Z kazatelského plánu

4. NEDĚLE POSTNÍ

Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata

Trojím podobstvím v L 15 Pán Ježíš ukazuje, jak překvapivě, ochotně a laskavě odpouští Pán Bůh hříšníkům, je-li jejich pokání upřímné. Každý z nás má pro nebeského Otce takovou cenu, že nás sám hledá, vychází nám naproti, raduje se z našeho návratu, z naší nápravy. Proti nekonečné Boží lásce by jednal každý, kdo by svou spravedlnost vyzvedal tak vysoko, že by si osoboval právo soudit a zatracovat hříšníky a pohoršovat se nad Božím milosrdenstvím v Kristu. K hluboké, upřímné víře, která umí být vděčná za Boží láskyplné odpuštění, musí patrně člověk dospět právě cestou marnotratného syna po poznání vlastní bídy, plynoucí z odvratu od Boha (Komenský v Hlubině bezpečnosti a v Labyrintu světa).

Vstup: Ž 32,1-5

Tužby:

2. Za dar nekolísající důvěry v jeho otcovskou, milosrdnou a odpouštějící lásku...

3. Abychom dokázali být ve svém pokání upřímní a za nabídnutou milost vděční...

Epištola: 2K 5,16-21

Evangelium: L 15 (případně jen 15,1-10 nebo 15,11-32)

K obětování: Iz 55,7

K požehnání: Jon 3,1-10

Modlitba:

Pane Bože, miluješ nás všechny otcovsky. Víš o každém z nás. Nezapomínáš na nás ani ve chvílích, kdy tě zrovna zarmucujeme. Prosíme tě, otevři náš sluch i nitro, ať slyšíme, že nás voláš k návratu, že nás chceš vysvobodit z bloudění a že nás posíláš na dobrou cestu svého Syna. Kéž s hlubokou vděčností za tvou péči uposlechneme tvého pozvání! Kéž jsme schopní upřímné lítosti i dobré vůle k nápravě! Mnoho možností nám nabízí svět. Dej nám poznat, že ze všech možností je nejlepší ta, kterou nám nabízíš ty, totiž činit pravé pokání a přijmout tvé odpuštění a tvou lásku.

Vhodné písně: 40, 45, 61, 78, 166, 172, 236, 323

O HANEBNOSTECH

Jorge Luis Borges napsal knihu Obecné dějiny hanebnosti. Typickou barokizující řečí sugestivně líčí příběhy fiktivních i historických postav, které poznamenaly dějiny lidstva zlem. Samozřejmě mezi nimi nemůže chybět teolog. Nebudu ho jmenovat, studenti teologie uhodnou. Teolog tvrdil, že království Boží dobudeme pouhou vírou, činů netřeba. Umře a andělé rozhodují, kam s ním. Do nebe, do pekla? V závěru příběhu se teolog přece jen rozhodne přehodnotit svůj názor a celou noc usilovně píše teologický traktát, že i činů jest zapotřebí. Únavou usne. Ráno se probudí a papíry před ním jsou prázdné, nepopsané.

To proto, že vnitřně nestál za tím, co psal. No a jak dopadl? Kdesi za písečnými dunami ho obsluhují démoni. Jak výstražné pro nás křesťany, duchovní a církevní potentáty, kteří přese-me, kážeme a skutek utek'. A tak mne napadá, kdyby se nic, co jsme napsali a vnitřně za tím nestáli, vůbec neznamenalo. Těch poloprázdných knihoven a archivů! Kdyby vše, co říkáme a nekryjeme vlastním životem, nemohlo být ani vysloveno (leda koktavě)! Toho ticha co by bylo. Raději už skončím. Nechci přispívat k obecným dějinám hanebnosti, přispěvatele je nejen mezi teology už i tak dost.

Jana Šilerová

Nad Písmem

ZTRÁTA A NALEZENÍ, ODPUŠTĚNÍ A RADOST L 15

Boží slovo a jeho pravda mohou být vyjádřeny velice poeticky. Tak je tomu v Žalmech: Nemůže být šťastný ten, kdo má svou duši naplněnou žaludností. Mlčíme-li před Hospodinem, uzavíráme-li před ním svá srdce i ústa, cítíme se špatně, chřadnou nám kosti, vysychá nám mozek, trápí nás svědomí, nemůžeme pracovat ani spát. A přitom stačí tak málo - otevřít se, vyznat se Hospodinu a najednou se nám uleví a my pochopíme, že dílem Boží lásky je odpuštění, že on má moc sejmut z nás nepravost i hříchy. To znali již i starozákonní lidé. Ale apoštol Pavel nám připomíná, že co je staré, pomínulo, je tu nové, a že to všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou prostřednictvím Ježíše Krista. To je naplnění, ale i vyvrcholení velikonočního poselství a pochopení celé Ježíšovy oběti. On věděl, co se stane, a dobrovolně převzal jemu svěřený úkol, ale předem chtěl lidi poučit, aby se později uměli v událostech zorientovat a pochopit je. Chtěl, aby lidé pochopili životní hodnoty, jako je ztráta a nalezení, odpuštění a radost. O tom je celá 15. kapitola Lukášova evangelia. Navození situace vystihují první dva verše. Za Ježíšem chodilo mnoho lidí, mezi nimi i lidé hříšní, nejen celníci, ale i prostitutky. I oni mu chtěli naslouchat, i jim byla adresována jeho slova. Co Ježíšovi připadalo přirozené, normální, začali kritizovat farizeové a zákoníci. Sami přesvědčení o své bezúhonnosti reptali a pohoršovali se nad tím, že Ježíš hříšníky přijímá a dokonce s nimi i jí. Jistě si vzpomínáte, že Ježíš to jednou komentoval slovy, že lékaře nepotřebují zdraví ale nemocní.

Evangelista Lukáš v patnácté kapitole uvádí tři Ježíšova podobství. Jsou to vlastně tři prosté příběhy ze života, které graduji: pastýř a jeho ztracená a nalezená ovce, chudá žena a ztracený a nalezený groš a nakonec ztracený a nalezený marnotratný syn. Společnou myšlenkou je ztráta a nalezení, nejdříve "jen jediné ovečky", pak jen "jedineho groše" a konečně - syna, byť hříšného, marnotratného. Myslím, že všichni jsme již někdy něco ztratili a dovedeme si vybavit svoje pocity, které jsme při tom zažívali. Měli jsme špatnou náladu, byli jsme nervózní, ztráceli trpělivost, měli jsme zlost sami na sebe ale i na ostatní, častokrát jsme se snažili ztrátu svěst na někoho jiného, neubránili jsme se nadávkám a

když jsme to našli, povzddechli jsme si a řekli - no konečně, tady to je. A pak veškeré to naše jednání převýšila upřímná radost, protože teprve potom jsme často schopni si uvědomit skutečnou hodnotu toho ztraceného. Pro pastýře je to jediná živá ovečka, pro chudou ženu jediný groš, pro milujícího otce navracený syn, byť marnotratný.

S postavami prvních dvou podobství se dovedeme docela dobře ztotožnit. Místo ovečky si představme svého domácího miláčka, psa, kočku, křečku, kanárka. Co vše jsou lidé ochotní při jejich ztrátě udělat! A jaká je pak radost a úleva, když se s nimi opět setkáváme, když je nalezneme, byť zbědované, špinavé, hladové. To lidské povyšuje Ježíš do vyšší roviny, když říká: „Právím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“ Proč vůbec byl Ježíš poslán na tento svět? Aby hledal a nalézal ty, kteří potřebují pomoc, aby právě jim podával ruku nabízející záchranu a aby jim otevíral své milující srdce.

Jsou jakou postavou bychom se ztotožnili v tom třetím podobství? Všichni cítíme, že tady nejde ani o věc - minci, ani o zvíře, ale o člena rodiny, kde citová vazba je mnohem silnější. Dovedli bychom jako ten otec pochopit toho "našeho" mladšího syna, který odešel do daleké země a rozmařilým životem vše, co měl, rozházel. Který se ve svém životě dostal až na dno a dělal se o žrádlo s vepřím, které pásil? Prožitou životní zkušeností si uvědomil svou chybu a vrátil se domů. Jeho pokání nebylo hrané, ale poctivé: „Otče zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.“ Proto otec navraceného marnotratného syna zavolá své služebníky, řekne, aby přinesli nejlepší oděv, prsten na ruku a obuv na nohy, aby přivedli vykrmené tele, zabili je a říká: „Hodujme a budme veselí, protože tento můj syn byl mrtev a zase žije, ztratil se a je nalezen.“ Nebo bychom se spíš ztotožnili s postavou bratra toho nalezeného a stejně jako on bychom se rozhněvali a začali otci vyčítat, jak poctivě mu my celou tu dobu sloužíme a přitom se nám nedostalo uznání, zatímco ten, který všechno prohrýl s děvčkami, je oslavován? Ježíš toto podobství uzavřel slovy,

Stát se celým

KURT MARTI

ubohý
kdo uchvacuje

jen poloviční
kdo hromadí

celý teprve
kdo se sdílí

Přeložil
Zdeněk Svoboda

kteřá vložil do úst toho pozemského otce, ale zcela jistě tím současně tlumočil Slovo Boží, slovo nebeského Otce adresované nám: „Synu ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé, ale máme se proč veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev a zase žije, ztratil se a je nalezen.“ Ano, Ježíš se stýkal a jedl s hříšníky. Nemusíme se bát, že by nás přehlížel, tedy i na nás mu záleží. K upřímné, hluboké víře, která umí být vděčná za Boží láskyplné odpuštění, musí člověk dospět tou cestou marnotratného syna, po poznání vlastní bídy, plynoucí z odvratu od Boha. Potřebujeme pokání, přiznání svých vin a Hospodinu z nás sejme naši nepravost i naše hříchy. A pak i přes veškerou bídu světa se můžeme radovat z pravdivosti Božího slova, vždyt' Ježíš přišel ne aby odsoudil, ale aby spasil!

Lubomír Braný

Všemohoucí Bože, prosíme tě, abys nám v době půstu dal pocít'ovat nezbytnou pokoru a plně si uvědomovat, že i my můžeme být tou ztracenou, pošetilou ovčí, která podle svého rozumu se pustila po svých cestách a zbloudila v trní, že i my můžeme být tou zakutálenou mincí, která se ocitne někde mezi odpadky v tmavém koutě místnosti, i tím marnotratným synem, který musel klesnout až na úplně životní dno. Prosíme, dej nám, abychom si na základě těchto životních zkušeností uvědomili své chyby a vrátili se ze svých zbloudilých cest na cesty tvé, ze svých zapadlých tmavých koutů na místa prozářená tvým světlem a jako marnotratní synové abychom se vrátili domů, k tobě. Abychom v pokání si uměli pokorně a poctivě nejen uvědomit, ale i vyznat: „Otče, zhřešili jsme proti nebi i vůči tobě. Nejsme už hodni nazývat se tvými syny,“ ale abychom i my mohli doufat v tvoji nabízenou pomocnou ruku a radovat se z pocitu, že i nás bloudící a hříšné přišel náš Pán Ježíš Kristus ne odsoudit, ale spasit. Amen

K SITUACI PO PRAŽSKÉM DIECÉZNÍM SHROMÁŽDĚNÍ

Dokončení ze str. 1
že jsem získal nadpoloviční většinu hlasů oprávněných delegátů. Přesto jsem ihned po ukončení hlasování nabídl svým odpůrcům kompromis: Rád bych dokončil program, s nímž jsem do úřadu pražského biskupa kdysi nastupoval. Aby se tak stalo, musím naplnit program vzniku jednoho či dvou církevních gymnázií a výstavbu kněžského domova pro duchovní, kteří nemají aktuální možnost strávit podzim svého života v důstojných podmínkách. Časově počítám s dobou asi dvou let intenzivní práce. Poté bych umožnil na řádném DS hlasování o důvěře k mé osobě, v případě, že by byla nedostačující, odstoupil bych ze své stávající funkce a vrátil se

k činnosti faráře. Myslím, že se jedná z mé strany o seriózní nabídku, jde již jen o to, zda někteří členové církevního společenství touží po celkovém zklidnění, či naopak mají v úmyslu pokračovat i nadále ve svých útocích. Jsem připraven k rozumnému dialogu, nebojím se však ani konfrontací, jen si myslím, že nikomu z nás neprospějí. Děkuji všem, kteří mi v obrovské míře přátelství a solidarity pomohli v tíživé životní situaci, a prosím Pána církve, aby došlo ke smíření s těmi, kteří ke mně nyní chovají pouze negativní emoce.

Karel Bican
Poznámka red.: V minulém týdnu obdržela sestra farářka z Prahy 5 - Smíchova Mgr. Petra Šachová tento

dopis: „Vážená sestro vikářko, podle Ústavy ČCŠH, čl. 41, odst. 2 a dále podle Řádu duchovenské služby § 8, odst. 3p) Vás k dnešnímu dni s okamžitou platností i účinností odvolávám z funkce vikářky Praha - západ. Žádám Vás, abyste do 10 dnů od doručení tohoto rozhodnutí předala do rukou br. tajemníka Velíška veškeré podklady z Vašeho působení vikářkou v tomto pražském vikariátu. Mgr. Karel Bican, biskup pražský“ Zajímavé je, že dopis má stejné datum jako předešlé stanovisko pražského biskupa. Další zajímavostí je, že až do této doby platila v pražské diecézi demokratická zásada, že vikáře volili duchovní příslušného vikariátu.

Okamžité reakce přicházejí z celé církve

S výsledkem pražského diecézního shromáždění byli členové církve seznámeni ještě týž den ve zpravodajství České televize i TV Nova. V Praze se sešlo hned 5. března více než dvacet duchovních i laiků, kteří se dohodli, že požádají o svolání mimořádného sněmu, který by měl situaci vyřešit. Shodli se na tom, že vyzvou i ostatní členy naší církve, aby se k jejich výzvě připojili, proto vydali následující prohlášení:

Obracíme se na duchovní, členy rad starších i jednotlivé členy náboženských obcí s prosbou o podporu našeho úsilí o svolání mimořádného zasedání církevního sněmu, který pomůže vyřešit situaci v pražské diecézi, v níž došlo po mimořádném diecézním shromáždění 3. 3. 2007 v Praze - Holešovicích k rozdělení. Je třeba přijmout takové změny řádů, aby se do budoucna podobné situací předešlo.

Požadavky na svolání sněmu podávejte písemně na adresu ústřední rady, Wuchterlova 5, 166 26, Praha 6.

Do redakce došla celá řada dalších reakcí, z nichž vyjímáme:

Už to víme všichni: 117:129 - tento poměr hlasů rozhodl, že biskup pražské diecéze nebyl odvolán.

Jen o pár hodin později zaznívala z kazatelen našich sborů slova apoštola Pavla:

Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu tomu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla (Ef 6,11-12 - kazatelský plán pro druhou neděli postní).

Ano, sestry a bratři, to je to, co nechceme vidět, co nechceme slyšet a co nám sám Pán velmi naléhavě tímto slovem připomíná. Výsledek hlasování totiž svědčí o tom, že jsme se (mnozí) spokojili s vysvětlením, že v podstatě jde o soukromou věc, z níž se však působením nepřátel stal "hon na člověka". A my jsme se rozhodli, že ho "uhonit" nenecháme. Proto jsme demokratickým hlasováním umlčeli ty, kteří chtěli o věci diskutovat, a rovněž demokraticky jsme rozhodli, že biskup nebude odvolán.

Rozhodovali jsme se však skutečně svobodně? Nebyli jsme spoutáni tím, co nám bylo předkládáno příznivci i

těmi "nepřáteli"? Myslím si, že ano, protože jinak bychom pochopili, že nevedeme boj za nebo proti bratru Karlovi; ve skutečnosti se odehrávala zcela jiná bitva. Bitva o naši věrnost Bohu a naši věrohodnost pro svět.

A tak jsme to také my, kdo jsme selhali. Neoblékli jsme si Boží zbroj, štít víry by nám pomohl odrazit ohnivé střely toho zlého; my však zůstali oděni do svých představ o tom, jak je správné, aby bylo rozhodnuto. Tu první zteč jsme prohráli. Demokratické hlasování jsme nadřadili nad jasné požadavky Písma. V závěrečné modlitbě dokonce bylo vysloveno, že se "naplnila Boží vůle". Ač jde o pýchu, jen zaslepenému hříšníkovi vlastní, to nedělní slovo Písma je pro mě nadějí. Kazatelský plán byl tvořen v roce 2003, a přesto z vybraných textů slyším, že mou církev Pán upozorňuje, že problémem, který je třeba řešit, není osobní selhání jednotlivce, ale skutečnost, že selhává církev jako celek. Oním "demokratickým" rozhodnutím totiž vysíláme do světa signál, že hřích není hříchem, ale soukromou věcí, a že demokracii stavíme výš než teokracii - tedy vládu Boží. A zcela nám uniká, že tím, kdo se skutečně "činí", není nepřítel lidský, ale nepřítel Boží.

Uvidět to, pochopit to a nezůstat dál

157 LET OD NAROZENÍ TGM

Ve středu 7. března uplynulo 157 let od narození prvního prezidenta Československé republiky Tomáše Garrigua Masaryka. Církev československá husitská si výročí prezidentových narozenin tradičně připomněla v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky.

Setkání zahájil bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta. Ve svém projevu řekl, že Církev československá husitská již od svého založení položila důraz na etickou stránku křesťanské víry. Rovněž Tomáš Garrigue Masaryk odkazuje k etickým hodnotám. Patriarcha připomněl Masarykovo přesvědčení, že teprve správná teorie a správná praxe může tvořit jednotu v etické rovině. Pak vystoupil s krátkým prolovem poslanec a předseda ČSSD Jiří Paroubek, který vyzdvihl sociální principy Masarykovy politiky a mj. zmínil také prezidentovo úsilí o zrovnoprávnění žen. Předseda Mandátového a imunitního výboru PS ing. Miloslav Kala citoval z Čapkových "Hovorů s T. G. M.", kde Masaryk coby teista vyjadřuje víru v budoucnost náboženství. Prof. PhDr. Radim Palouš v přednášce "Tomáš Garrigue Masaryk aktuální?" porovnal myšlenky našeho prvního prezidenta s filosofií druhé poloviny 20. století. Ve druhé přednášce podvečera hovořil prof. ThDr. Milan Balabán o Masarykově postoji k víře a náboženství. V závěrečné diskusi přednesli krátké příspěvky prof. PhDr. Zlata Fořtová a prof. ThDr. Zdeněk Kučera.

Každoroční, již tradiční setkání v budově parlamentu umožňuje poznávat a připomínat si myšlenky a životní postoje Tomáše Garrigue Masaryka pokaždé z nového pohledu. Letošní setkání se uskutečnilo díky příspěvku sponzora, Security Clubu - sdružení zaměstnavatelů.

(pa)

v jeho moci – to vidím jako požehnaní, které by nám všem mohla přinést právě ta letošní doba postní. Tedy, pokud skutečně budeme chtít slyšet hlas svého Pána. Texty druhé neděle postní jsou pro mne důkazem toho, že k nám zatím stále ještě mluví.

Iva Pospíšilová

Z dalších reakcí vybíráme stanovisko náhodského vikariátu:

„Vikariátní shromáždění vyjadřuje hluboké politování nad výsledky hlasování diecézního shromáždění pražské diecéze, konaného dne 3. 3. 2007 a vyzývá br. biskupa Karla Bicana k neprodlženému odstoupení z funkce pražského biskupa.“

K situaci se ozvali i studenti Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy, jednotlivé náboženské obce, mezi nimiž je i řada obcí z pražské diecéze, jednotliví členové rad starších i ostatní členové církve. Během tří dnů se shromáždilo na sedmdesát dopisů a e-mailů, z nichž vyplývá, že většina členů církve nepokládá záležitost za problém pražské diecéze a situaci za vyřešenou, ale spoléhá na to, že teprve sněm může dát rozhodující stanovisko a pomoci upravit řády tak, aby se podobná situace už nikdy nemohla opakovat.

(red)

SLOVENSKÝ NÁRODNÍ BUDITEL

Jozef Miloslav Hurban pocházel z početné rodiny evangelického faráře. V letech 1830-40 studoval na evangelickém lyceu v Bratislavě. V roce 1840 byl vysvěcen na kněze a stal se kaplanem v Brezovej. Od roku 1843 působil dlouhá léta jako farář v Hlbokém.

Pod vlivem L. Štúra se od roku 1835 zapojil do národního hnutí, především jako člen Společnosti česko-slovenské. Po jejím zákazu byl od léta 1837 čelným představitelem tajného spolku Vzájemnost.

Zpočátku se hlásil ke Kollárově koncepci jednotného československého národa, ale jako první ze štúrovců ji překonal a již v roce 1837 vystoupil s tezí o svébytnosti slovenského národa.

Na jeho faře proběhly v červenci 1843 památné porady o vytvoření nového slovenského spisovného jazyka. V roce 1844 vydal druhý ročník almanachu Nitra jako první knihu psanou v nové slovenštině. Spoluzakládal kulturně politický spolek Tatrín a zasloužil se o rozvíjení spolupráce s bernolákovci.

Psal básně, cestopisné črty, pověsti, novely a romány s historickými i současnými náměty (*Olejkár, Korytnické poháry* aj.) i útvary jiných žánrů. Od roku 1846 vydával časopis Slovenské pohľady na vedy, umenie a literatúru. V rozsáhlé studii Slovensko a jeho život literárni položil základy moderní slovenské literární historie. Obětavě se věnoval také osvětové práci mezi svými farníky. Zakládal čtenářské kroužky, nedělní školy, ochotnické divadlo, spolky střídmosti apod.

Revoluci v roce 1848 přivítal básní *Bije zvon slobody*. Organizoval lidová shromáždění, na nichž prosazoval radikální národnostní a sociální požadavky. V květnu 1848 se pak zúčastnil rokování slovenských vlastenců v Liptovském Mikuláši, na kterém byly přijaty památné *Žiadosti slovenského národa*. Když na něho byl vydán zatykač, odjel do Prahy a účastnil se zde Slovanského sjezdu. Poté navštívil Chorvatsko a Srbsko, kde jednal o pomoc slovenskému hnutí. V září 1848 se stal předsedou Slovenské národní rady a jako "muž činu" zaujal vedoucí postavení v přípravě ozbrojeného vystoupení dobrovolníků, které mělo na Slovensku vyvolat povstání proti maďarské vládě.

„Pod jeho vedením a v jeho jménu se všecko konalo: nebyli štúrovci, ale hurbanovci“ (V. Mináč).

Za Bachova absolutismu žil Hurban pod policejním dohledem a omezil se na náboženskou činnost. Koncem 50. let se znovu zapojil do národního hnutí a působil i literárně. V té době napsal svou nejrozsáhlejší prózu *Gottšalk* a sbírku básní *Piesne nateraz*.

Účastnil se shromáždění vlastenců v Martině v červnu 1861, které přejala *Memorandum národa slovenského* a spolu s J. Franciscim ho předal představiteli uherského sněmu.

Byl i jedním ze zakládajících členů Matice slovenské v srpnu 1863. Patřil k nejrozhodnějším odpůrcům rakousko-uherského vyrovnání z roku 1867 a maďarského národnostního zákona z listopadu 1868.

Za články *Pravdivé slovo* a *Čomu nás učia dejiny* byl půl roku vězněn. (Podruhé byl za publikační činnost vězněn tři měsíce v roce 1875.)

Ke konci života napsal ještě dvě memoárové práce, *Rozpomienky* (přednášající o slovenském hnutí v roce 1848) a *Životopis L. Štúra*.

(red)

ZPRÁVY

Vzpomínky

Dne 15. března tomu bylo již pět let, co nás opustil můj manžel dr. Josef Kupka, emeritní biskup. Prosím, vzpomeňte s námi.

Drahomíra Kupková
s rodinou

Dne 12. března uplynul rok od úmrtí sestry Albertiny Kadeřávkové. Její památku jsme připomněli v Husově sboru v Praze 6 - Dejvicích.

(red)

Oznámení

Dne 22. března v 11 hodin, přesně po 60 letech, obnoví svůj manželský slib v pražském kostelíku Na Prádle (na Kampě) JUDr. Karel a Blanka Červených z České Skalice, dlouholetí pracovníci tamější náboženské obce. S jubilanty poděkuje Bohu za

KŘESŤANSKÁ TURISTICKÁ AGENTURA MESITES
již osmý rok nabízí ubytování
v apartmánech u moře v Chorvatsku
za skvělé ceny!
www.mesites.cz
Využitím našich služeb současně podpoříte
misijní práci manželů Dohnalových v Chorvatsku.
Objekty jsou ideální pro rodinnou, sborovou
dovolenou i dovolenou studentů a mládeže.
Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!
info@mesites.cz
kata.mesites@seznam.cz
GSM +385915659536
Tel: 0038552816582

inz. 2

jeho celoživotní posilu a své rodiče doprovodí jako svědci jejich děti, synové Milan a Ivo i dcera Alena, farářka naší církve z Rychnova nad Kněžnou. Boží požehnání s nimi vyprošuje také 6 vnoučat a 10 pravnoučat.

(nai)

Projekt sociální práce

Každoročně jsou ústředními orgány naší církve vyhlášovány sbírky ve prospěch konkrétního projektu celocírkevního či diecézního. Královéhradecká diecéze určila první neděli postní a její chrámové sbírky toho dne ve prospěch českolipské náboženské obce. Aby bylo jasné, o co se v České Lípě pokoušíme, piší těchto několik řádek.

Asi před dvěma lety byl radou starších schválen projekt sociální práce náboženské obce. Jedná se o rozsáhlé dílo, jež zahrnuje významnou přestavbu farní budovy, která si vyžádá milionové investice. Bratr ing. Dvořák z Liberce provedl počáteční průzkum objektu fary a kostela. V současnosti sestra ing. Kosíková pracuje na projektu stavebních úprav. Je to běh na dlouhou trať a my chtěli již brzy účinně pomoci. Byla vytvořena krizová skupina: týrané ženy s dětmi. Pastorační asistenti při svých pravidelných návštěvách katolického zařízení Jonáš v České Lípě zaznamenali potřebu střechy nad hlavou pro tyto naše bližní. Ve farní kanceláři žije již několik měsíců žena se dvěma dětmi. Tímto způsobem jsme reagovali na její svízelné životní podmínky. Je to řešení z nouze a nemůže být trvalé.

Rozhodli jsme se rekonstruovat tři místnosti, ležící nad sebou v kostele naší církve, které prý kdysi obýval lutherský farář. Dávno se zde nebydlí a rekonstrukce této části nám připadala méně náročná. Začínáme s příspěvkem 303 000 Kč od Lutherské církve v Bavorsku. Není to jednoduché. Není možno zadat realizaci firmám, neboť jejich požadavky byly finančně nesplnitelné. Začínáme s modlitbou ve víře, že Pán se k dílu přizná a také již zakoušíme jeho režii. Dílo, jež bylo započato v zimě, má finišovat v červenci. Získáme tři malometrážní byty se sociálním zázemím. Není to jistě světoborné, ale těší nás, že alespoň takto můžeme pomoci. Nastěhování to nebude končit, ale vše začínat. Tvořit společenství víry s těmito lidmi považujeme za samozřejmé. A tak se těšíme z milodaryů z chrámových sbírek oné 1. postní neděle, ale zahrňte nás, prosím, i do svých modliteb.

Ivo Šimůnek,
farář

Nabídka bydlení

Pronajmu byt 2+1 v Praze ženám.
Tel.: 777 551 118

inz. 1

KALENDARIUM – BŘEZEN

19. 3. 1817 - Narodil se v Beckově Jozef Miloslav Hurban (+ 21. 2. 1888 v Hlbokém) - slovenský kněz, národní buditel, spisovatel a politik, vedle M. M. Hodži nejbližší spolupracovník L. Štúra, který patřil k nejvýznamnějším ideologům a organizátorům slovenského národního hnutí 19. století - viz i str. 3.

19. 3. 1907 - Narodil se v Praze Jan Stallich (+ 14. 6. 1973 tamtéž) - kameraman, jenž na sebe upozornil prací při natáčení filmu G. Machatého *Extase* (1933), který měl světový ohlas. Točil i první čs. barevný film *Jan Roháč z Dubé*, 1947 a další, např. *Císařův pekař a pekařův císař*, *Páté kolo u vozu*, *Starci na chmelu*, *Rusalka*. Do historie českého filmu se zapsal jako čelný reprezentant české kameramanské školy. Spolupracoval také s Laternou magikou a televizí a od roku 1949 přednášel na FAMU.

20. 3. 1212 - Císař Ota Brunšvický "za zradu" Přemysla udělil ve Frankfurtu nad Mohanem Čechy v léno jeho prvorozenému synu Vratislavovi.

20. 3. 1792 - Francie vyhlásila Rakousku válku; začala první koaliční válka s Francií (1792-1797). Na stranu Rakouska se přidalo Rusko, Prusko a Sardynie.

20. 3. 1812 - Zemřel v St. Germaine en Lay u Paříže Jan Ladislav Dusík (* 12. 2. 1760 v Čáslavi) - hudební skladatel, klavírista a varhaník. Jako skladatel vyšel z klasicismu Haydnova a Mozartova, jeho hudba však nese i první náznaky romantismu. Jako klavírista patřil k nejslavnějším virtuosům své doby. Roku 1785 se vydal na koncertní turné po Evropě. Získal si St. Peterburg a hrál i před carevnou Kateřinou II. Poté odjel do Litvy, odkud však kvůli milostné zápletce, která přerostla v politickou, musel utéci až do Paříže. Zde okouznil královnu Marii Antoinettu, zanedlouho však přišla revoluce a oblíbenec aristokracie a dvora byl znovu na útěku, tentokrát před gilotinou. Usadil se na 10 let v Londýně, kde se seznámil mj. s Josephem Haydnem a získal tu slávu jako virtuos i skladatel. Také se tu roku 1792 oženil s italskou harfenistkou a klavíristkou Sofií Corri. Se svým tchánem založil hudební vydavatelství, které zkrachovalo. Rodina poté odjela do Německa. Do Prahy a rodné Čáslavi zavítal na počátku 19. století a nadšený ohlas, který vzbudil, dal popud k založení proslulé klavírní školy. Od roku 1807 žil ve Francii, kde také zemřel. Jeho postavu románově zpracovala G. Preissová v knize *Zatoulaná píseň* (1932).

21. 3. 1807 - Narodil se ve Vysokém Mýtě Alois Vojtěch Šembera (+ 23. 3. 1882 ve Vídni) - historik a filolog, který na sebe upozornil již za svých studií na litomyšlském gymnáziu vtipnými epigramy a překlady z Vergilia. Studoval filosofii a posléze práva v Praze na universitě a byl, stejně jako jeho mnozí souvěkovci, vtažen do víru národního hnutí první poloviny 19. století. Přátelil se s českými buditeli V. Hankou, F. Palackým a J. Jungmannem, přispíval do českých novin a časopisů, často i pod pseudonymem Mudromil Mýtský. Byl také po Dobrovském druhým Čechem, který vystoupil zcela kriticky a nekompromisně proti pravosti Rukopisů. Jeho nejvýznamnější díly jsou *Historie starších moravských desek zemských, desek opavských a krnovských* (1846), *Základové dialektologie československé* (1864), *Dějiny řeči a literatury československé I., II.* (1858, 1861) či *Paměti a znamenitosti města Olomouce* (1861).

22. 3. 1577 - V průběhu pohřbu Maxmiliána II. v Praze došlo k panice a zmatkům, které byly odrazem napjaté situace mezi římskými katolíky a protestanty.

22. 3. 1852 - Narodil se v Horažďovicích Otakar Ševčík (+ 18. 1. 1934 v Písku) - houslista a houslový pedagog, jehož houslová škola, založená na tzv. půltónové soustavě, obsáhla všechny oblasti houslové hry a kladla důraz především na technickou stránku. Jeho učebnice a průpravná cvičení jsou opakovaně vydávány a představují nepostradatelné pomůcky ve výuce houslové hry.

22. 3. 1892 - Narodil se v Rychnově nad Kněžnou Karel Poláček (+ 21. 1. 1945 v Gleiwitzu) - prozaik a novinář.

23. 3. 1422 - Král Zikmund předal svému nastávajícímu zeti Albrechtu II. Habsburskému správu Moravy a jmenoval ho svým místodržícím.

23. 3. 1502 - Podepsána byla svatební smlouva šestačtyřicetiletého krále Vladislava s Annou z Foix (řečenou Candale), sestřenicí francouzského krále, která se v květnu t. r. vydala z Francie do Budína. Sňatek a korunovace se konaly 29. září 1502 ve Stoličném Bělehradě.

23. 3. 1862 - Narodila se v Kutné Hoře Gabriela Preissová (+ 27. 3. 1946 v Praze) - spisovatelka, která objevila spolu s J. Herbenem a bratry Mrštíky pro českou literaturu moravské Slovácko a jeho svérázný lid. Žila v tomto kraji od dětství (1874) prakticky až do konce století. Slovácku věnovala svá nejranější a zároveň umělecky nejvýznamnější díla: *Obrázky ze Slovácka*, a především drama *Její pastorkyňa* a *Gazdina roba*. Úspěch těmto hrám, psaným slováckým nářečím, zajistila nejen nová tematika, ale především fakt, že přinášely na jeviště - jako jedny z prvních u nás - nový proud, realismus. Obě dramata byla ztvárněna navíc jako opery: *Gazdinu robu* pod jménem Eva zkomponoval J. B. Foerster, ale světové proslulosti dosáhla především *Její pastorkyňa* zhudebněná L. Janáčkem. Ve své pozdější tvorbě už Preissová významnějších úspěchů nedosáhla.

24. 3. 1707 - Císař Josef I. vydal nařízení, že všichni obyvatelé monarchie jsou povinni plnit příkazy krajských úřadů ve věcech berních a v případě neplnění berních povinností lze použít vůči neplničům obvyklých donucovacích prostředků, a to bez ohledu na to, zda jde o úředníky nebo o stavy.

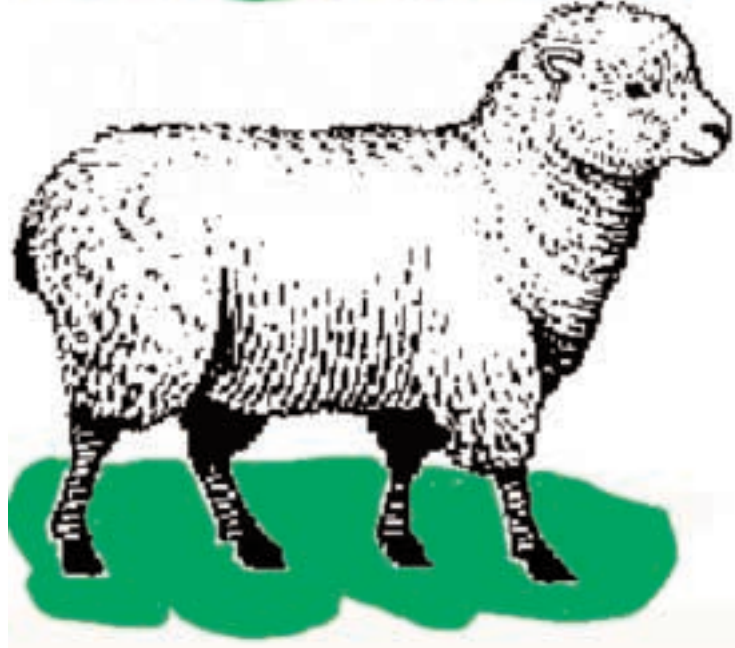
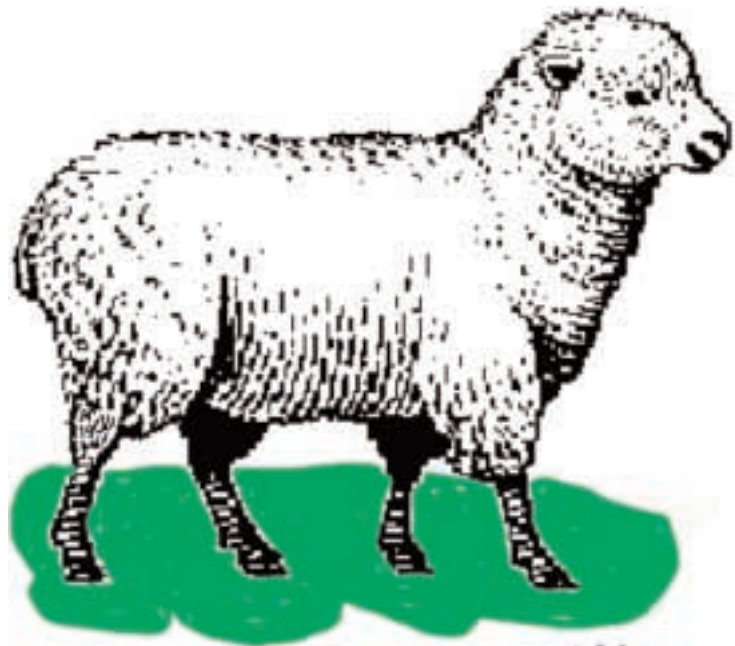
25. 3. 1527 - V Praze byla zřízena Česká komora (oficiálně "rada komory královské") - nový ústřední finanční orgán. V čele stál prezident jmenovaný z panského stavu a 4 radové. Působila jako ústřední vrchnostenský úřad (sledovala poplatky z cel, mýt, ungeltu apod.).

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ZTRACENÉ OVEČKY

Na obrázku vidíme dvě ovečky. Poznáte, která je ta "spravedlivá" a která ta "ztracená"? To se poznat nedá, protože nikdo není úplně spravedlivý a záleží hlavně na tom, jestli si přejeme být naším pastýřem nalezení, tedy na našem pokání. Ale přeci jen je na ovečkách pět rozdílů. Najdete je?

(Řešení z minulého čísla: Na stromě byly čtyři flky)

Jana Krajčířiková